

896 ÅR
TEMPELRIDDERNES HEMMELIGE PLAN

896 ÅR – TEMPELRIDDERNES HEMMELIGE PLAN

© Lemuel Books ApS 2014

© Videnskabsarkivet

Omslag og sats:

Mikael Jensen & Kirsten Puggaard

Minoin Pro 11/13, Trajan

Tryk: Livonia

ISBN: 978-87-92500-40-3

Korrektur:

*Torkil Bomholt Haarbo,
Grete Bacci, Beatrice Olsen og Mette Hornemann*

Bagsidebillede:

Rigsæblet befinder sig blandt de danske
kronjuveler på Rosenborg Slot.
Foto: Erling Haagensen

---

*En særlig TAK til
LEONORA*

Kopiering fra denne bog er kun tilladt
i overensstemmelse med overenskomst mellem
Undervisningsministeriet og Copy-Dan.
Enhver anden udnyttelse uden
forlagets skriftlige samtykke
er forbudt ifølge gældende lov om ophavsret.
Undtaget herfra er korte uddrag til
brug i anmeldelser.

LEMUEL BOOKS ApS
Mejlgade 28, gaarden
DK - 8000 Aarhus C

www.lemuelbooks.com

ERLING HAAGENSEN

896
ÅR

TEMPELRIDDERNES HEMMELIGE PLAN

LEMUEL BOOKS

INDHOLD

INTRODUKTION	7
PROLOG JACQUES DE MOLAYS SPÅDOM	10
1. PHILIP – ELLER PAVEN?	17
2. SPANIEN	22
3. GUDS MIRAKEL	27
4. VERDENSKONGEN JAKOB	34
5. MIRAKLERNE	40
6. KOLOS PÅ LERFØDDER?	49
7. ERKENDELSENS TIME	51
8. TEMPELRIDDERNES STIFTELSE	54
9. SADOKS SØNNER	59
10. KLIPPEKUPLEN	64
11. TEMPELARKIVET	82
12. FAMILIEHEMMEIGHEDEN	100
13. KORSTOG	102
14. KATASTROFEN	106
15. FRØET	112
16. BAGGRUNDEN	122
17. FORBEREDELSEN	126
18. TEMPELRIDDERNES HEMMELIGE Ø	129
19. ASTRONOMISKE OBSERVATORIER	145
20. MEN HVORFOR FIRE RUNDKIRKER?	179
21. FORMÅLET	185
22. HAMMERSHUS – EN TEMPELRIDDERBORG	205
23. FORTSÆTTELSEN	209
24. USA	218
APPENDIKS 1	223
APPENDIKS 2	226
ILLUSTRATIONER	230
LITTERATUR	231
REGISTER	233
OM FORFATTEREN	239

MESTER JAKOB, MESTER JAKOB
SOVER DU? SOVER DU?
HØRER DU EJ KLOKKEN? HØRER DU EJ KLOKKEN?
BIM! BAM! BUM! BIM! BAM! BUM!

IN MEMORIAM
JACOBUS BURGUNDIUS DE MOLEY,
BRÆNDT PÅ BÅLET PÅ JØDERNES Ø
18. MARTS 1314

INTRODUKTION

DENNE BOG HANDLER OM *TEMPELRIDDERNE*. Men den handler også om noget andet, viser det sig.

Når jeg i det følgende afdækker Tempelriddernes egentlige formål og plan, kommer bogen pludselig til at handle om vores, altså menneskets, forhold til tro og religion.

Efter min mening er der intet, der på nuværende tidspunkt af menneskets historie kan være vigtigere. Religion og tro har hele vejen igennem menneskets historie været et fundament for magt og for følelser – og derfor også fundament for konflikter mellem mennesker. Det har medført nogle af de blodigste krige, mennesket har udkæmpet mod hinanden.

Det er ikke kun historie.

Tværtimod.

Netop nu står vi over for nogle af de største udfordringer i denne basale konflikt. Religiøse følelser – og den dertil knyttede udnyttelse af religiøse følelser som et redskab til magt – har her, i begyndelsen af det 21ende århundrede, mere og mere overskygget alle andre politiske, monetære og nationale interesser og er blevet den stærkeste årsag til globale konflikter.

På nuværende tidspunkt er det menneskets største udfordring at nå frem til en global, fælles bevidsthed om det primære i religiøse følelser og tro.

Hvad er det essentielle?

Der er ikke megen logik i, at to parter slår hinanden ihjel, når: De begge er enige om, at én og kun én almægtig gud har skabt universet og mennesket.

Hvordan kan de så hver især være overbeviste om, at denne almægtige gud vil belønne dem, hvis de slår den anden part ihjel i hans navn?

Det er indlysende *ulogisk*.

For hvis der er én og kun én gud, og denne gud er almægtig, behøver han ikke ”hjælp” til at slå nogen ihjel. Det er indlysende *logisk*, at det kan han selv klare – hvis det er det, han vil.

Og nu rører vi ved det fundamentale, for hvad er logik?

Det er menneskets evne til at tænke logisk, der har gjort det muligt for mennesket at forstå mere og mere om det univers, vi lever i.

Denne voksende forståelse har gjort det muligt for mennesket konstant at forbedre sin tilværelse og sine levevilkår. Samtidig er menneskets erkendelse og bevidsthed om sin egen plads og sin funktion i universet konstant voksende.

Alt dette er takket være menneskets såkaldte *logiske sans*.

Logik er *en sans* på samme måde, som det at høre, se, føle, lugte og smage er sanser. Med vore sanser opfatter vi, og dermed erkender vi, manifestationer i universet, såsom lys, lyde, genstande og så videre. Man kan sige, at universet udvider sig ved hjælp af vores sanser; fordi hver gang en af universets manifestationer – en lysstråle for eksempel – sanses og

erkendes, er der føjet endnu et element til universets struktur. Lysstrålen eksisterer nu også i universet som *et billede* af lysstrålen.

På samme måde må logik derfor være en væsentlig del af universets struktur. Det er interessant at indse, at hvis vi havde alle vores øvrige sanser, undtagen sansen for logik, ville vi ganske vist kunne erkende en stor del af universets eksistens – men vi ville være komplet ude af stand til at erkende én eneste af de *sammenhænge og strukturer*, der forener og forbinder universet i universelle lovmæssigheder.

Ikke én eneste af disse universelle lovmæssigheder – som de for eksempel er erkendt og beskrevet gennem historien af intelligenser som Arkimedes og Pythagoras over Kopernikus og Newton til Einstein – *ikke én eneste af disse universets lovmæssigheder – og dermed universets sammenhænge – ville vi være i stand til at erkende uden vores sans for logik.*

Logisk sans er som sagt vores evne til *at sanse* universets logiske struktur. Vi har også et andet ord for denne sans: Vi kalder den *fornuft*.

Foruden at bruge fornuften til at opnå større erkendelse om os selv og universet, bruger vi den også til at dømme. Den er en væsentlig del af grundlaget for vores opfattelse af *retfærdighed*.

Ud over fornuft har vi yderligere en universel sans, vi dagligt konfronteres med, nemlig *samvittighed*.

Lige som man kan være eller blive både blind og døv og mangle eller miste føle- og lugtesans, kan man også mangle eller miste sans for fornuft og samvittighed – eller man kan overheøre eller negligere disse sanser, lige som man kan lukke øjnene. Men det vil naturligvis medføre et indskrænket billede og en indskrænket eller manglende erkendelse af det univers, vi som mennesker lever i og af – og det kan ikke undgå at få negative konsekvenser.

Der er yderligere en vigtig ting at gøre sig klart i den forbindelse:

De nævnte sanser, at se, høre, lugte, smage og føle, er alle knyttet til det fysiske. De sætter os i stand til at erkende det, vi kalder det materielle univers.

Men logik er immateriel. Eftersom logik er en væsentlig del af universets struktur, må universet nødvendigvis også bestå af en immateriel side. Vi har også andre ord for det immaterielle, nemlig det *åndelige* eller det *spirituelle*.

Også vores tankevirksomhed er immateriel – altså åndelig eller spirituel. Vi bruger altså en immateriel tankevirksomhed og vores logiske sans, som er en sans for det immaterielle, til at erkende sammenhænge i universet.

På den baggrund virker det absurd, at dét, vi i vor tid kalder videnskab, alene beskæftiger sig med at undersøge det materielle og fysiske univers.

Ikke alene afstår ”videnskaben” fra at beskæftige sig med det spirituelle og åndelige. I deres umådelige uforstand benægter vores dages mainstream videnskabsmænd simpelt hen eksistensen af den åndelige og den spirituelle side af universet.

Som jeg sagde i indledningen, er det formentlig på nuværende tidspunkt menneskets største udfordring at nå frem til en global, fælles bevidsthed om det fundamentale i religiøse følelser.

For at nå dertil, er det efter min mening nødvendigt at underkaste den åndelige og spirituelle side af universet en videnskabelig forskning efter de samme kriterier, som har bragt mennesket så langt i sin erkendelse af det fysiske univers.

Det vil sige, at befri verden for kirkernes og religionernes patent på det åndelige, som er baseret på dogmatik, og erstatte det med en voksende fælles erkendelse, baseret på logik.

Når (hvis?) vi når frem til dette stadie af men-

neskets udvikling, vil det sandsynligvis medføre en renæssance på linje med den renæssance, der i 1500-tallet førte frem til oplysningstiden.

Oplysningstiden fra slutningen af 1600-tallet og 200 år frem er perioden, hvor den vestlige verden til sidst – på et videnskabeligt og logisk grundlag – vinder slaget mod kirkens og religionens dogmatiske billede af det *fysiske* univers.

Det blev begyndelsen på den udvikling, der har ført direkte frem til vores nuværende indsigt i sammenhængene i det fysiske univers – og som har medført vores høje teknologiske udvikling og medicinske fremskridt og de dermed forbundne forbedringer i menneskets levevilkår.

Og nu er vi så tilbage til Tempelridderne.

På de kommende sider vil jeg påvise, hvordan Tempelridderne *allerede i 1100-tallet* var i gang med et videnskabeligt funderet opgør med den katolske kirkes dogmatiske lære. De var i færd med at skabe en renæssance.

Men i modsætning til renæssancen 400 år senere, der trods kirkens indædte modstand førte videre til oplysningstiden, er Tempelriddernes opgør med kirkens dogmatik ikke *kun* baseret på et opgør med kirkens fysiske verdensbillede. Den er samtidig et opgør med kirkens åndelige og spirituelle dogmatik. Det er noget af det, de følgende kapitler giver et indblik i.

Jeg vil på de følgende sider gøre det tydeligt, at Tempelridderne ganske vist er en kristen orden, men at den kristendom, de bekender sig til, på en lang række områder adskiller sig fra den katolske kirkes dogmatik.

Jeg vil påvise, hvordan Ordenen fra begyndelsen har lagt en plan, der sigter mod et fremtidigt opgør med kirken, dens magt og dens dogmer.

Jeg vil sandsynliggøre, hvordan denne plan bliver

justeret i slutningen af 1200-tallet under hensyn til de (bitre) erfaringer, Ordenen på dette tidspunkt har gjort sig.

Jeg vil ræsonnere, hvordan denne justerede plan efterfølgende er blevet den indirekte årsag til den vestlige verdens nuværende holdninger til demokrati og menneskerettigheder.

PROLOG

JACQUES DE MOLAYS SPÅDOM

DEN 13. OKTOBER 1307. 180 ÅR ER GÅET. En måned tidligere, 14. september, har kong *Philip den Smukke* i al hemmelighed udsendt forseglede ordrer til sine agenter over alt i Frankrig. Uden på den forseglede kuvert står skrevet, at seglet skal brydes og ordren læses ved solopgang den 13. oktober. Og det er nu.

Da solens første stråler bryder frem over horisonten, bryder kongens agenter overalt i Frankrig lakseglet på kongens ordre og læser: ”Arrester straks alle Tempelriddere!”

Kongen har sat dem under anklage for de mest afskyelige forbrydelser, fulgt af et krav om dødsstraf. Arrestationen gennemføres som en koordineret politiaktion, hvis lige ikke er set hverken før eller siden.

Tempelridderne – som på dette tidspunkt har været urørlige i 180 år – har det særlige privilegium, at de ikke kan stilles til ansvar overfor nogen verdslig myndighed eller autoritet. Ordenens medlemmer er alene ansvarlig over for Stormesteren – og Stormesteren er alene ansvarlig over for Kristi repræsentant på jorden, det vil sige paven – og paven alene ...

Ordenen er blevet så magtfuld, at den endog administrerer den franske konges skatkammer.

Alt dette er opnået i løbet af tyve gange ni år,

regnet efter Tempelridderens første ni års anonyme ophold i Jerusalem, og dermed regnet fra det tidspunkt, stormesteren *Hugues de Payen* i 1127 rejser fra *Jerusalem* til *Burgund* i Frankrig med denne kryptiske besked til abbed *Bernhard af Clairvaux*: *Opgaven er udført!*¹

I kapitel 7-11 vil jeg nærmere beskrive omstændighederne ved Ordenens stiftelse i 1118 og den særlige opgave, Ordenens første ni medlemmer formodentlig har haft. Efter denne rapport til abbed *Bernhard af Clairvaux* i 1127 vokser ordenens indflydelse hurtigt, kontinuerligt og gådefuldt, for til sidst at nå dimensioner, der aldrig nogensinde er overgået af nogen anden privat organisation.

Og nu, fredag den 13. oktober 1307, er disse 180 års ubrudte suveræne magt med et enkelt slag bragt til ende.

Stormesteren, den burgundiske adelsmand *Jacques de Molay* – på latin: *Jacobus Burgundius de Molay* – er blevet lokket til Paris fra sit hovedkvarter på *Cypern*.

¹ Hos visse loger i frimureriet (Royal Arch) bevarer man en overlevering om, at stormesterens besked til *Bernhard* var: ”Vi har fundet den/det” (*We have found it*). Da frimureriet blandt andet arbejder med at genfinde grundstenen til det ødelagte tempel, er der, med denne formulering, tale om den samme tolkning af ”*pilgrimsvejen til Jerusalem*”, som nævnes i kapitel 7.

Små fire måneder tidligere, den 24. juni, har han talt med den franske konge, *Philip den Smukke*, og her imødegået nogle ondsindede rygter, der pludselig og uforklarligt var sat i omløb om kætterske aktiviteter inden for Ordenen.

Kongen giver udtryk for tilfredshed med stormesterens redegørelse. Men alligevel har de *Molay* kort efter bedt paven, *Clement V*, om at iværksætte en officiel undersøgelse, for at rense Ordenen for de belastende rygter og beskyldninger, som nu havde spredt sig fra mund til mund som en løbeild over hele Frankrig.

Paven *Clement V* imødekommer dette ønske og beslutter, at der skal nedsættes en kommission, der skal foretage undersøgelser af beskyldningerne. Kong *Philip* stiller sig tilsyneladende tilfreds med *Molays* redegørelse.

Men kun tilsyneladende.

Torsdag den 14. september, endnu inden paven har fået nedsat sin kommission, udsender kongen *I* al hemmelighed de forseglede ordrer.

Jacques de Molay bliver som de øvrige medlemmer af Ordenen arresteret den 13. oktober. Han er denne morgen i Ordenens hovedkvarter i Paris, *Templet*, fordi han samme dag skulle have været til begravelse af Kejsersinden af *Konstantinopel*, *Catherine I af Courtenay*, som er død i en alder af kun 32 år. Hun er svigerdatter til *Philip den Smukke*, og de *Molay* skulle have været en af kistebærerne.

Under et forhør tirsdag den 24. oktober indrømmer *Jacques de Molay* – i et forsøg på at redde Ordenen – et enkelt af anklagepunkterne: Nemlig at under visse af Ordenens hemmelige indvielsesritualer træder Ordenens medlemmer symbolsk på et kors, og at de under et andet af indvielsesritualernes mange prøvelser provokeres til at fornægte Kristus, ligesom apostlen *Peter*, den katolske kirkes første pave, gjorde det morgenen efter, *Jesus* blev arresteret i *Getsemane Have*.

De *Molay* forsøger at forklare den rette betydning af denne prøve for kongens forhørsledere. Men indrømmelsen, at Ordenens medlemmer tramper på korset og fornægter Kristus, bliver offentliggjort. Det hedder sig, at stormesteren har indrømmet anklagerne. Offentligheden får aldrig forklaringen om den rette sammenhæng.

Fig. 1 (ovenover), Fig. 1a og 1b (th): *Philip den Smukke*.

Paven, Clement V, er døbt *Bertrand de Got*, og han er forhenværende ærkebiskop i Bordeaux. Han og Philip den Smukke kender hinanden rigtig godt. De har været nære venner helt fra den tidlige ungdom.

Her i 1307 har Clement V kun været pave i to år. Han blev valgt med stemmerne ti for og fem imod, efter et 11 måneder langt pavevalg, et af de længste nogensinde.

Uenigheden skyldtes Philip den Smukkes forsøg på indflydelse på valget, som blandt andet blev udøvet i form af bestikkelse til flere af konklavets kardinaler. Dette sikrede til sidst Bertrands valg. *Tilsyneladende* bliver Clement V dermed fra den første dag som pave en spillebrik i den franske konges magtspil. Dette er *tilsyneladende* forklaringen på, at kongen på eget initiativ vover at gennemføre sin storstilede arrestation af de ellers urørlige Tempelridere.

Kong Philip den Smukke har stor gæld til Tempelriderne. På grund af kongens håbløse gæld, har Ordenen sat Philip under økonomisk administration og har overtaget det kongelige skatkammer. Philip har derfor en klar interesse i at få Ordenen opløst. Hans håb er, at han for det første kan komme fri af sin gæld og selv administrere sine midler. Men han håber også at kunne skaffe sig adgang til Ordenens efter sigende enorme rigdomme.

Disse motiver er åbenlyse. Kongens forhør medfører tilståelser, og dermed tvinges paven til at tage

affære. På overfladen ser det derfor ud som om, at det er på kong Philips initiativ, at paven, efter arrestationen af Ordenens medlemmer, nærmest tvinges til at foretage en undersøgelse af anklagerne mod Tempelridder Ordenen.

Paven overdrager sagen til kirkens særlige institution, der undersøger og dømmer i sager om kætteri, den frygtede, såkaldte Inkvisition.

Inkvisitionen starter sine afhøringer af de mange arresterede franske ordensmedlemmer i november 1309. Jacques de Molay nægter at udtale sig yderligere. Flere af Ordenens medlemmer trækker nu de tilståelser tilbage, som de tidligere havde afgivet under forhør til kong Philips mænd, men som de over for Inkvisitionen nu hævder er aftvunget under brug af tortur.

Anklagerne begynder dermed at smuldre.

Fig. 2. Jacques de Molay

Nu kommer *ærkebiskoppen af Sens*, som Paris hører under, kongen til hjælp. Han dømmer på én gang 54 Tempelridere til døden, fordi de har ændret deres forklaring over for Inkvisitionen. De bliver brændt på bålet tirsdag den 12. maj 1310 uden for pariser porten *St. Antoine*.

Dette lægger en dæmper på medlemmernes trang til at trække deres tilståelser tilbage – og sagen kan fortsætte.

To år senere, onsdag den 22. marts 1312, bliver Tempelridderne officielt opløst af Clement V ved paveligt dekret. Ordenens mange ejendomme bliver beslaglagt, og mange af ejendommene bliver overgivet til *Johanitterordenen*. Men de enorme skatte, som ifølge vedholdende rygter er i Tempelridernes besiddelse, finder kong Philip ikke.

Mandag den 18. marts 1314, i det syvende år efter Tempelridernes arrestation, bliver Ordenens stormester, Jacques de Molay, samt Ordenens provencialmester i Normandiet, *Geoffroi de Charney* og yderligere en af ordenens højtstående embedsmænd, endelig dømt. Dommen oplæses for de dømte af tre kardinaler, der er udsendt af Clement V. Dommen lyder på livsvarigt fængsel.

De Molay reagerer spontant. Han erklærer straks Ordenen for uskyldig og trækker de indrømmelser, han tidligere har afgivet under tortur, tilbage. Samtidig kræver han kongen og paven til regnskab for deres udåd. Det samme gør provencialmesteren Geoffroi de Charney.

Da reaktionen når kong Philip, bliver han rasende og dømmer dem begge til at lide døden på den mest pinefulde måde.

Kongen beordrer henrettelserne udført øjeblikkeligt, og han udtænker en ganske særlig, smertefuld henrettelse. Man går straks i gang med forberedelserne. Allerede samme aften bliver Jacques de Molay og Geoffroi de Charney ophængt med bagbundne arme fastgjort til en galge, der i al hast

er rejst på en ø midt i Seinen, kaldet *Jødernes Ø* (Iles des Juifs).

Øen lå dengang lige vest for øen *Ile de la Cite*, i hvis østlige ende katedralen *Norte Dame de Paris* ligger. De fleste har den opfattelse, at de Molay og de Charney bliver brændt på bålet udfor katedralen Notre Dame. Men det er altså ikke tilfældet. Henrettelsen foregår på en lille, trekantet ø, som i dag er forbundet med Ile de la Cite, efter at broen *Pont Neuf* blev bygget. Men på dette tidspunkt af historien er det en selvstændig, trekantet ø i *Seinen* vest for Ile de la Cite.

Navnet Jødernes Ø fik den, fordi den i Middelalderen blev brugt specielt til henrettelse af jøder.

Året før Tempelridernes arrestation, det vil sige i 1306, har Philip den Smukke i øvrigt beslaglagt alle franske jøders ejendom og formue og derefter smidt samtlige franske jøder, formentlig et sted mellem 100 og 150 tusinde personer, ud af Frankrig.

At Philip vælger at henrette de to ledere af Tempelriderne på denne specielle plads, forbeholdt henrettelsen af jøder, er tankevækkende i lyset af det, jeg i kapitel 8 vil fortælle om Tempelridder Ordenen og de familier, der stifter Ordenen.

En større forsamling af nysgerrige har samlet sig for at overvære henrettelsen. De Molay føres frem til galgen. Han er afklaret og rolig, fortæller øjenvidner. Lige inden han hænges op, henvender han sig til forsamlingen med ordene:

”I, som nu ser os omkomme i flammerne, skal vide, at denne uret vil blive rensset. Jeg indstævner kong Philip den Smukke og pave Clement den V til at møde og få deres dom ved Den Højestes domstol inden dette år rinder ud.”

Ordene gør et stort indtryk på folkeskaren.

Ved de Molays nærmeste side står hans nevø, den unge grev *Francois de Beaujeu*, søn af en bror til ordenens tidligere stormester Guillaume de Beaujeu.

De Molay og de Charney bliver bagbundne hængt op i galgerne. Under dem tændes nu bål, ikke med brænde, men med trækul, som ikke udvikler den røg, der ellers nådigt medvirker til at bedøve den dømte. Dermed vil de dømte lide en særlig langsom og yderst smertefuld død, både ristet og kogt over en sagte ild.

Hængende i galgen og med opbydelsen af sin sidste viljestyrke henvender Jacques de Molay sig til Francois. Over hans læber kommer nu kun en svag hvisken, idet han siger:

”Syv gange hundrede år efter denne skæbnedag vil Ordenen gennem lys og sandhed få sin retfærdige oprejsning også her på jorden.”

Med disse ord på sine læber udånder Tempelridernes sidste officielle stormester, Jacobus Burgundius de Molay.

I hemmelighed er Francois de Beaujeu i virkeligheden blevet Ordenens stormester. Francois havde jævnlige besøgt sin onkel i fængslet og var blevet indviet til stormester under Jacques de Molays syv år lange fængselsophold.

Tempelriderne går nu ind i en ny fase som en hemmelig orden.

Francois var naturligvis klar over kong Philips åbenlyse motiver til at få Ordenen opløst. Men han kendte også til de skjulte motiver, som i virkeligheden lå bag Clement V's beredvillige medvirken. Paven var i realiteten langt mindre i lommen på kong Philip, end det umiddelbart ser ud som.

Francois vidste, at Ordenen gennem hele sin eksistens havde haft en hemmelig dagsorden. Han vidste, at Ordenen gennem tiden havde gjort sig kolossale anstrengelser for at holde denne dagsorden hemmelig – først og fremmest i forhold til den katolske kirke. Men Francois vidste også, at Clement V var kommet på sporet af den hemmelige plan, som ville gøre Tempelriderne mægtigere

end den katolske kirke – og at dette kendskab til planen var pavens virkelige motiv til at få Ordenen opløst og udsløjet. De to ungdomskammerater, kongen og paven, havde gjort fælles sag, men Francois vidste, at pavens dybt hemmelige motiv var langt vigtigere end kong Philips simple jordiske begær efter rigdom.

Under deres møder i fængslet har den unge Francois de Beaujeu og de Molay begge indset den uundgåelige skæbne, der venter Ordenens aldrende stormester, og Francois har lovet at sørge for, at de Molay vil blive begravet i familiens gravkrypt i byen *Carpentras* i nærheden af *Avignon*.

Francois har desuden i hemmelighed indviet ni af sine venner i ordenen.

Efter henrettelsen tager de sig i fællesskab af Jacques de Molays forbrændte lig, som de i første omgang bringer til Francois landsted lidt uden for Paris. Her iklæder de liget en tempelridderdragt af hvidt linned og lægger det i en kobberkiste for at transportere det til kirken i *Carpentras*.

Lørdag den 20. april 1314, det vil sige 40 dage efter de Molays henrettelse, dør Clement V på slotet *Roquemaure* tæt ved byen *Carpentras*.

Dermed er første del af De Molays spådom gået i opfyldelse.

Desuden sker det ejendommelige, at ni dage efter Clement V's død, det vil sige syv gange syv dage efter de Molays død, befinder både liget af de Molay og liget af Clement V sig i kirken i *Carpentras*, hvor Clement V om eftermiddagen er blevet anbragt i en åben kiste foran højalteret, omgivet af brændende olielamper, samtidig med, at Francois Beaujeu ved midnatstid ankommer til kirken med de Molays kiste.

Da vagterne har forladt Clement V's bære, går Francois ind i kirken, knuser glasset på den olielampe, der hænger over den åbne kiste, hælder olien ud over kisten og sætter ild til.

Fig. 3. Clement V

Da ilden er brændt ud, løfter Francois og hans hjælpere Clement V's forbrændte lig ud af kisten og anbringer i stedet de Molays forbrændte lig blandt de forkullede rester af Clement V's ligklæder.

Liget af Clement V bliver derefter af Francois og hans hjælpere rituelt sønderdelt og spredt for alle vinde.

Da pavens vagter den følgende morgen ankommer til kirken og finder det forkullede lig i kisten, antager de, at varmen fra flammen har sprængt glasset på olielampen, så den brændende olie er løbet ned og har antændt ligklæderne. De vasker og renser derfor straks liget og iklæder det igen et nyt paveligt ornat med al den pragt, som tilkommer den katolske kirkes overhoved, stedfortræder for *Sankt Peter* og *Jesus Kristus*.

Kort tid efter bliver kisten lukket og sat ned i kirkens gravhvelvinger.

På den måde bliver Tempelridernes sidste stormester, Jacobus Burgundius de Molay, begravet med al den pragt, som tilkommer kirkens sande overhoved, den virkelige stedfortræder for Sankt Peter og Jesus Kristus.

Da Francois de Beaujeu imidlertid havde lovet sin onkel, at han ville begrave ham i familiegravnen, iklædt Tempelridernes Stormesters Ordensdragt, skaffer han sig en måneds tid senere adgang til kirkens gravkrypt med det påskud, at han vil foretage reparationer af familiegravnen. Her åbner han Clement V's kiste med de Molays lig, tager det ud, fjerner det pavelige ornat og iklæder det den fuldstændige ordensdragt for Tempelridernes stormester, anbringer det i den kobberkiste, det tidligere er transporteret i, indsætter det i familiegravnen, sætter gravnen i pragtfuld stand og dækker ligkisten med en sten af marmor.

Clement V's kiste er nu tom. Den bliver stående i gravhvelvingerne i kirken i *Carpentras* indtil august måned, hvorefter den bliver ført til Bertrand de Gots fødeegn i *Gascogne* og bisættes endeligt i kirken *Notre Dame* i *Uzeste*, tæt ved Bertrands fødeby *Villendrait*.

Francois Beaujeus bevæggrunde til hele denne stærkt symbolske handling må forstås ud fra hans særlige kendskab til Clement V's motiver til at opløse Tempelridernes orden, nemlig at paven havde fået kendskab til Ordenens dybt hemmelige plan. Med begravelsesritualerne demonstrerer Francois, at det ikke er Clement V, men derimod Tempelridernes stormester, Jacobus Burgundius de Molay, der er den katolske kirkes sande overhoved.

Fredag den 29. november 1314, nøjagtig syv måneder efter Francois de Beaujeus udspekulerede hævn over Clement V, og dermed syv måneder og syv gange syv dage efter De Molays død, er Philip den Smukke på vildsvinejagt efter den særlig metode, kongen yndede at praktisere.